

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220201886
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7220201886.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, Bratislava, Majerníkova 3/A, proti žalovanej R. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., Y. X, o zaplatenie 613,40 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 10Csp/43/2020-49 z 23.6.2020 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 435,00 eur s 5% ročným úrokom z omeškania z jednotlivých súm, ktoré presne špecifikoval a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 613,40 eur s prísl. tvrdiac, že jej poskytol úver v sume 700,00 eur na podklade Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo 6.7.2016 a tento sa dlžníčka zaviazala splácať v dohodnutých splátkach pri úroku 33,01% ročne, čo nedodržala, kvôli čomu mu vznikol nárok aj na úhradu zmluvnej pokuty. Vykonaným dokazovaním zistil, že strany sporu uzavreli 6.7.2016 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 700,00 eur pri úroku 33,01% ročne a tento sa žalovaná zaviazala zaplatiť do 6.7.2017, čo nedodržala. Citoval § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3 a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. g/, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 a § 19 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. a zvlášť § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a tiež § 1 ods. 1, § 1a ods. 1, 4 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a ešte aj § 53 ods. 9, § 54a, § 103 vetu prvú, § 517 ods. 1, 2 a § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a zmluvu uzavretú stranami považoval za zmluvu spotrebiteľskú. Vychádzajúc z podmienok úveru mu nebolo zrejmé, či a v akom rozsahu žalobca zohľadnil poplatok za poskytnutie úveru pri výpočte RPMN rešpektujúc § 19 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch tak, aby táto zodpovedala ním uvedenej výške 38,50%. Sám pri výpočte RPMN zohľadnil počet splátok (12) a sumu, ktorá bola žalovanej poskytnutá (700,00 eur) a poplatok 100,00 eur a dospel k hodnote RPMN 115,16%. Aj podľa jednoduchého výpočtu vychádzajúceho z celkovej sumy na vrátenie 979,20 eur a 12 splátok pri výške jednej splátky 81,60 eur dospel k hodnote RPMN 134,14%, čo prevyšuje výšku uvedenú v zmluve, čo je v neprospech spotrebiteľa a má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zák. o spotrebiteľských úveroch. RPMN za obdobný úver predstavovala v tom čase 19,26%, a preto najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutý úver podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nesmela prekročiť hodnotu 38,52%. Odplata za úver však túto výšku nerešpektovala, keď veriteľ do výpočtu odplaty okrem úrokovej sadzby nezahrnul aj poplatok za poskytnutie úveru, na základe

čoho celková výška odplaty spolu s úrokom 33,01% ročne predstavovala 47,30%, čo prevyšovalo výšku stanovenú v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1a ods. 1 nariadenia vlády a podľa § 39 Občianskeho zákonníka je pre rozpor so zákonom neplatná. Aj RPMN vzhľadom na záver o jej výške nerešpektuje zákonný limit, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy (§ 11 ods. 1 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Na podklade vykonaného dokazovania nemal preukázané dodržanie postupu pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, kedy zosplateniu dlhu pri omeškaní dlžníka musí predchádzať písomné upozornenie na omeškanie, s poskytnutím 15 dňovej lehoty na plnenie, a preto k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti nedošlo. Splatenosť každej splátky tak nastala v súlade so zmluvou vždy k 6. dňu v mesiaci. Žalobcoví, podľa jeho názoru, berúc do úvahy vyššie uvedenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy a neplatnosť jednotlivých dojednaní nepatria úroky. Patril by mu len nárok na vrátenie istiny poskytnutého úveru 700,00 eur po zohľadnení úhrad vykonaných žalovanou vo výške 86,60 eur, čo zodpovedá žalovanej istine 613,40 eur. S prihliadnutím na § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s § 103 Občianskeho zákonníka a na dátum podania žaloby - 3.3.2020, považoval splátky splatné od augusta 2016 do februára 2017 za premlčané. Uvedené zodpovedá podľa zmluvy sume prvých 4 splátok po 1,00 eure a ďalším trom splátkam po 87,00 eur, čo spolu predstavuje 265,00 eur, z ktorých 86,60 eur bolo žalovanou včas uhradených, a preto žalobu v časti zostávajúcich premlčaných splátok 178,40 eur s príslušným úrokom z omeškania zamietol. Žalobcoví teda vznikol nárok na úhradu istiny 435,00 eur bez úrokov a poplatkov a keďže žalovaná je v omeškaní s úhradou tejto istiny, patrí žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania vo výške 5% ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých zostávajúcich neuhradených splátok. Rovnako žalobcovi patrí i zmluvná pokuta vo výške 10% ročne z dlžných splátok, počnúc od omeškania, avšak len do vyhlásenia rozsudku, a preto v prevyšujúcej časti ohľadom zmluvnej pokuty žalobu tiež zamietol. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3MCdo/12/2011 zo 14.6.2012. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a úspešnej žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, keďže žiadne preukázateľné trovy jej ani nevznikli.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a to s poukazom na odvolacie dôvody upravené v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Žalobca upozornil, že konajúci súd v II. výroku rozsudku žalobu v časti istiny nepriznal v celom navrhovanom rozsahu. Uviedol, že na základe zmluvy zo dňa 6.7.2016 poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 300,00 eur. V nadväznosti na znenie zák. č. 129/2010 Z.z. poukázal na bod 3. v Zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z tohto znenia zmluvy vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sú podľa neho jasne určené splátky istiny úrokov a poplatkov, a preto zmluva nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnych náležitostí. Ak žalovaná po podpise zmluvy nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu, alebo že odplata, úrok či RPMN sú vysoké, mala právo odstúpiť od zmluvy, čo neurobila. V prípade osoby žalovanej išlo o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania, ako aj jazykové vyjadrenie právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala a k podpisu zmluvy nebola nútená, k čomu poukázal na vybranú časť z rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/343/2013. Hoci súd prvej inštancie žalobu v časti istiny nepriznal v celom navrhovanom rozsahu, s týmto sa nestotožnil, nakoľko mal za to, že istina v sume 178,40 eur nie je premlčaná vzhľadom na znenie zmluvy: „Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín poslednej splátky spotrebiteľského úveru nastane dňa 6.7.2017“.

4. Ďalším podaním, doručeným súdu prvej inštancie 2.9.2020 žalobca upresnil, že napáda rozsudok v rozsahu I. výroku.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

7. Žalobca svojimi odvolacími námietkami v intenciách ním vymedzených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP urobil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie, ako aj správnosť právneho posúdenia veci, ktoré vyústili do záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a do čiastočného zamietnutia požadovanej istiny pre jej premlčanie. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutej zamietavej časti nezistil, aby konajúci súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

8. Prvoinštančný súd k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru dospel po podrobnom rozbere výšky uplatnenej odplaty za poskytnutý úver a nesprávne uvedenej RPMN (viď body 29. a 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Hoci odvolací súd je viazaný odvolacími námietkami žalobcu a len z týchto pri odvolacom prieskume môže vychádzať, žalobca v odvolaní zväčša na závery prvoinštančného súdu nereagoval a obsiahlo argumentoval dodržaním uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve, hoci táto okolnosť pre prvoinštančný súd pri rozhodovaní sporná nebola a neslúžila mu za základ pre rozhodnutie.

9. Súd prvej inštancie pri posudzovaní predmetného úveru ako bezúročného a bezpoplatkového správne vychádzal zo spotrebiteľskej povahy právneho vzťahu sporových strán zo zmluvy o úvere. Správne aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného ku dňu uzavretia zmluvy. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym záverom súdu prvej inštancie, že poskytnutý spotrebiteľský úver podľa zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovanou je pre neuvedenie správneho údaja o RPMN a údaja o úrokovej sadzbe nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d/ a g/ cit. zákona, ktoré súd prvej inštancie správne vyložil i aplikoval na posudzovaný prípad. Dospel tak k správne záveru pri hodnotení odplaty za úver v sume 700,00 eur ako neprimeranej. Správne preto rozhodol, pokiaľ nárok na zaplatenie úrokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z uvedených dôvodov považoval za nedôvodne žalobcom uplatnený a napadnutým rozsudkom žalobu v časti úrokov zamietol.

10. Súd prvej inštancie teda opodstatnene vychádzal zo spotrebiteľskej povahy právneho vzťahu strán a preto správne aplikoval na zistený skutkový stav tiež predpisy na ochranu spotrebiteľa, okrem iných tiež i ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zakazujúce v spotrebiteľských zmluvách uvádzať tiež ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd súhlasí i s názorom prvoinštančného súdu, že v okolnostiach prípadu je za takto spotrebiteľsky neprijateľnú potrebné považovať dohodu o administratívnom poplatku, ktorá žalobcovi zaisťovala prakticky ďalší príjem v rozsahu presahujúcom polovicu ceny za ním poskytnuté peniaze bez akéhokoľvek materiálnej hodnoty či hodnotovej výhody pre žalovanú a ktorá podľa posúdenia odvolacieho súdu nepredstavovala nič iné, ako len ďalší zo známych spôsobov skreslenia ekonomických údajov úveru, s cieľom obísť zákonnú reguláciu výšky úverovej odplaty. Žalobca si popri dôsledkoch obchádzania zákona touto obchodnou praktikou neuvedomil tiež, že z hľadiska limitov úverového zaťaženia spotrebiteľov nie je ani tak významné, ako je úverová odplata formálne označená v zmluve (či už ako úrok, alebo poplatok alebo inak), ale to, aby svojou výškou nepresahovala zákonom určenú hranicu.

11. Podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

12. Z citovaného ustanovenia zákona, ktoré sa vzťahuje na posudzovanú vec, nevyplýva exaktný úrokový, a ani poplatkový strop. Pri určení hranice podstatného prevýšenia odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu na jeho základe však nemožno podľa úvahy odvolacieho súdu ponechať stranou skutočnosť, že s účinnosťou od 1.9.2014 je na základe odkazu v novelizovanom ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka najvyššia prípustná výška odplaty už konkrétne ustanovená vykonávacím predpisom. Túto úpravu, exaktne určujúcu nákladový limit, možno na posudzovaný prípad aplikovať, treba ju mať pri interpretácii na vec sa vzťahujúcej normy bezpochyby na zreteli. Podľa názoru odvolacieho súdu totiž i v takomto precizovaní skoršej menej konkrétnej úpravy treba v širších súvislostiach vidieť kontúry vôle zákonodarcu pri tvorbe normy, zmysel a význam ktorej sa v procese jej interpretácie hľadá, treba v ňom vidieť tiež spätnú väzbu k odbornej diskusii a k nejednotnému uplatňovaniu v praxi, ktoré takáto nejednoznačná úprava vyvolala alebo pripustila, a napokon i požiadavka právnej istoty a z nej vyplývajúca potreba konzistentnosti právneho posúdenia rovnakých právnych situácií rozumne a spravodlivo predpokladajú, že výklad bude rozdielne úpravy skôr zblížovať, ako významový rozdiel v legislatívnom vyjadrení medzi nimi prehľbovať. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada pre objektivnosť dodať, že rovnaký spôsob určovania nákladového stropu v prípade spotrebiteľských úverov bol v našom právnom poriadku výslovne upravený už v čase od 1.7.2008 do 11.6.2010 v § 1 vládneho nariadenia č. 238/2001 Z. z. v nadväznosti na ust. § 3 ods. 10 zák. č. 258/2001 Z. z. Po zavedení novej úpravy spotrebiteľských úverov zák. č. 129/2010 Z. z. zákonodarca od tejto konštrukcie exaktne vyjadreného nákladového stropu upustil a zaviedol aj na vec sa vzťahujúci len všeobecne formulovaný limit odplaty, odvíjajúci sa od výšky odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu, ktorý vzhľadom na spôsob zákonného vymedzenia v praxi viedol k výkladovým problémom. V súčasnosti platnou úpravou, opäť vystavanou na presne stanovenom nákladovom strope, sa teda zákonodarca vrátil k v praxi osvedčenému modelu, ktorý výšku úverového zaťaženia spotrebiteľa v prípade štandardného spotrebiteľského úveru limituje cez rozsah úverových nákladov dvojnásobkom RPMN. Z toho exkurzu vývoja právnej regulácie vyplýva, že nielen v súčasnosti platná právna úprava, ale aj právna tradícia, dá sa povedať už od 1.1.2008 (až na obdobie od 1.6.2014 do 1.9.2014, v ktorom bola v zmysle ust. § 10d nar. vlády č. 87/1995 Z.z. celkom výnimočne čo do obdobia i dôvodov, zavedená regulácia úverového zaťaženia cez úrokový limit odvíjajúci sa od bankového priemeru) odôvodňuje v interpretácii rozhodujúcej právnej úpravy zohľadniť, že miera únosnosti úverového zaťaženia spotrebiteľa je a bola v našom právnom poriadku koncepcne založená na porovnaní „odplaty“ za poskytnutie peňažných prostriedkov v ponímaní úverových nákladov, čo zároveň opodstatňuje záver, že etalónom pre posúdenie ich primeranosti by mali byť obvyklé úverové náklady, a teda v ročnom vyjadrení štatisticky vykazovaný priemer RPMN a nielen úroky bez ďalších úverových nákladov, ktoré sú i tak v dôsledku kreativity, predovšetkým nebankových finančných subjektov, tak ako je tomu nakoniec aj v tomto prípade, často len skrytým prostriedkom ďalšieho úrokového zaťaženia dlžníka.

13. Podľa ust. § 1 ods. 1 veta prvá nar. vl. č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov.

14. Podľa ust. § 1a ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

15. Podľa záverov súdu prvej inštancie, s ktorými žalobca v odvolaní nepolemizuje RPMN za obdobný úver predstavovala v rozhodnom čase 19,26%, a preto najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutý úver nesmela prekročiť hodnotu 38,52%, čo dodržané nebolo.

16. Podľa ust. § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

17. Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách, sú neplatné.

18. Citované ustanovenia zakazujú pod následkom neplatnosti v spotrebiteľských zmluvách uvádzať tiež ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Inak povedané, zmluvná voľnosť účastníkov spotrebiteľskej zmluvy je obmedzená tiež tým, že nedovoleným, a teda neplatným, je tiež i dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v ich právnom postavení. Obvyklá argumentácia dodávateľov, že spotrebiteľ sa oboznámil so zmluvou, že si prečítal aj všeobecné obchodné podmienky, že podpisom s nimi vyjadril súhlas a že súhlasil s každým takto upraveným inštitútom, povinnosťami na ňom viaznucimi, alebo jednoducho len preceňujúca význam v zmluve prejavenej vôle, či formálnu oddelenosť niektorého z dojednaní, opomína podľa odvolacieho súdu samotnú podstatu spotrebiteľskej ochrany spočívajúcu na premise, že spotrebiteľovi neprijateľné podmienky predovšetkým nemožno predkladať a pokiaľ tak dodávateľ urobí, koná nepoctivo a musí byť uzrozumený s tým, že na takéto neprijateľné podmienky súd neprihliadne bez ohľadu na to, či a do akej miery sa spotrebiteľ tou ktorou podmienkou zaoberal. Takto je podľa názoru odvolacieho súdu treba nazerať aj na zmluvnú podmienku v úverovej zmluve o poplatku za expresné spracovanie úveru. Tento nepochybne predstavuje nad primeranú mieru výrazný zásah do právneho postavenia spotrebiteľa, pretože nezanedbateľne zvyšuje jeho náklady spojené s úverom bez zrejmej materiálnej protihodnoty. Nemožno preto racionálne pripustiť, aby náležite informovaný spotrebiteľ dobrovoľne a bez vplyvu na možnosť dohodnutia zmluvného vzťahu i bez, pre neho nevýhodnej podmienky, takúto nevýhodnú podmienku prijal; na strane druhej je notoriou, že dodávateľia predkladajú spotrebiteľom formulárové návrhy zmlúv, ktoré vzhľadom na svoj rozsah, formu, štruktúru a použité výrazové prostriedky, nie sú spotrebiteľia schopní v rámci predzmluvného rokovania komplexne poznať a v takomto rozpoložení obyčajne podpisujú písomnosti tak, ako sú im predkladané, alebo nemajú reálne na výber a v záujme poskytnutia úveru, neraz v ťaživých životných situáciách, pristúpia na akékoľvek úverové podmienky. Ani v posudzovanej veci nebola tvrdená a ani dokazovaním zistená skutočnosť, ktorá by túto, inak paušálne sa vyskytujúcu situáciu pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, v akomkoľvek smere pozmenila. I tu nemožno inak ako skonštatovať, že žalovaná rozhodne nemala objektívne vzaté ekonomický, právny, praktický, ani iný dôvod, pokiaľ by o tejto podmienke bolo jednané, a to korektne, natoľko, aby tomu i porozumela a pokiaľ by i mala reálne na výber, aby na túto podmienku pristúpila. Dostatočné vyváženie nerovnováhy totiž rozumne predpokladá dojednanie adekvátnej protihodnoty tejto nevýhody pre spotrebiteľa za súčasnej úpravy primeraných záruk jeho ochrany, imanentnou súčasťou ktorej sú tiež jasne, určito a zrozumiteľne formulované zmluvné podmienky a tiež ekonomicky prijateľné bremená kladené na spotrebiteľa. V opačnom prípade je predstava, že náležite informovaný a poučený spotrebiteľ si z alternatív - úver s takouto podmienkou a ten istý úver bez takejto podmienky, avšak lacnejšie, vyberie tú prvú, napriek tomu, že preňho nemá jasný a konkrétny hodnotový význam a len výrazne zvyšuje jeho náklady, absolútne nemysliteľná.

19. Odvolateľ v odvolaní tieto závery, aplikované už aj prvoinštančným súdom nepochybnil a okrem polemiky o dodržaní náležitostí zmluvy v časti výšky a počtu splátok sa ďalej venoval vôli žalovanej zmluvy uzavrieť (ktorá spochybňovaná nebola) tvrdiac, že jej poskytol úver 300,00 úver (v skutočnosti 700,00 eur), čo evokuje záver, že odvolanie bolo spracované povrchno a nereflektuje konkrétnosti prejednávanej veci. O tom svedčí i následný fakt, kedy odvolateľ po výzve súdu „upresnil“, že napáda prvý výrok rozsudku, hoci vyhovujúci. Bez ohľadu na to, vychádzajúc z obsahu odvolania, preskúmaná bola pre odvolateľa nepriaznivá zamietavá časť rozsudku.

20. Časť uplatnenej istiny súd prvej inštancie pokladal za premičanú a s jeho odôvodneným hodnotením tohto nároku sa stotožňuje aj odvolací súd.

21. V odvolaní žalobca k nepriznaniu čiastky 178,40 eur cituje iba vybranú časť zmluvy, podľa ktorej „Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín poslednej splátky spotrebiteľského úveru nastane dňa 6.7.2017“. Žalobca teda argumentuje pôvodne dohodnutou dobou trvania zmluvy o úvere a vôbec nereaguje na závery prvoinštančného súdu. Sám pritom v žalobe poukázal na to, že žalovaná stratila výhodu splátok, avšak k zosplatneniu žiadne ďalšie informácie a dôkazy nepredložil, na čo konajúci súd opodstatnene reagoval v bode 31. odôvodnenia rozhodnutia.

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby a v súvisiacom výroku o trovách konania vecne správny a odvolací ho preto potvrdil.

23. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. V odvolacom konaní mala žalovaná plný procesný úspech, avšak trovy v ňom jej nevznikli a žalobca ako procesne neúspešný nárok na náhradu trov nemá.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).